

Arrest

nr. 93 310 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat K. DASSEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 december 2009 het Rijk binnen en diende op 21 december 2009 een asielaanvraag in. Op 31 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Srilankaanse nationaliteit te beschikken, een moslim te zijn die Tamil spreekt (Sonagar) en afkomstig te zijn uit Negombo (Neercolombo). U bent geboren in Jaffna maar verhuisde in 1990 door het conflict tussen de LTTE en de moslims naar Kalputiya en vervolgens in 1993 naar Neercolombo.

U deed zaken tussen Negombo en Jaffna. Op één van uw zakenreizen naar Jaffna, op 14 april 2007 leerde u uw toekomstige echtgenote S. S. kennen, een hindoe. Ze was verliefd op u en vroeg u haar mee te nemen naar Colombo. In oktober 2007 deed u dat. Eerst woonde ze in Island Lodge voor twee weken en vervolgens huurde u voor haar een woning in Collin Wood in Welawatte, beide in Colombo. Op 31 augustus 2009 traden jullie in het huwelijk omdat ze één maand zwanger was. U probeerde het huwelijk te registreren bij het moslimregistratiekantoor maar dat werd geweigerd zolang ze zich niet tot de islam bekeerde. Jullie lieten het huwelijk dan registreren bij een Sinhalees huwelijkskantoor.

Op 24 oktober 2009 om acht uur 's morgens verliet uw oudere broer de woning en hij kwam niet meer terug. U hebt nooit meer iets over hem vernomen. U ging om tien uur naar de dokter om een afspraak te maken voor uw zwangere vrouw. Na het doktersbezoek kreeg u een telefoon van uw jongere zus. Ze vertelde u het volgende: terwijl u weg was kwamen vier à vijf politiemensen waarvan één in uniform en de rest in gewone kledij bij u thuis uw echtgenote arresteren. Ze beschuldigden haar ervan bij de "Liberation Tigers of Tamil Eelam" (LTTE) te behoren. Ze zeiden dat u ook een aanhanger was. Ze toonden een lidkaart van de LTTE waarop ze in het uniform van de LTTE te zien was. Ze toonden tevens een brief waarop uw echtgenote te zien was op een groepsfoto met gewone mensen met gewone kledij. De agenten arresteerden ook uw vader. Als u zich niet zou overgeven zouden ze uw echtgenote en uw vader doodschieten. U ging zich verbergen in de kleerwinkel waar u vroeger had gewerkt. De eigenaar daarvan regelde een smokkelaar om u naar het buitenland te brengen.

Op 26 oktober 2009 ging u naar Vannappu nabij Negombo. Daar nam u met enkele andere mensen een vissersboot die jullie in ongeveer een half uur naar een grote boot brachten, de Queen. Die boot vervoerde helemaal niets. Er was drie man personeel aan boord en etenswaren en verder niets. Die boot bracht u en de anderen naar een u onbekend land en stopte één keer onderweg voor enkele dagen om diesel te tanken en etenswaren in te slaan. Eens aangekomen in het u onbekende land gingen jullie van boord. Enkele wagens wachtten jullie op. Eén auto bracht u naar een woning en een andere auto bracht u twee à drie uur later naar België. De autorit duurde ongeveer vier uur. Op 20 december 2009 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

In België vernam u dat uw echtgenote overleden zou zijn. Uw jongere broer en zus kregen door u ook problemen. Er werden vragen gesteld bij het dorpshoofd over u en uw jongere broer. Hij werd op straat uitgescholden dat hij de broer was van een "tijger". Uw jongere zus kreeg anonieme telefoontjes dat ze haar zouden ontvoeren en doden. Uw zus trok naar Australië en uw broer trok naar Groot-Britannië. De CID en de politie gaan gemiddeld één keer per maand naar het dorpshoofd om naar u te informeren.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uittreksels van het geboorteregister van u en uw echtgenote, van uw broers en zus en van uw moeder, huwelijksakte, een uittreksel uit het informatieboek van het Negombo politiekantoor, "result of search of registers", kopie spaarboekje, kopie foto echtgenote, kopie identiteitskaart zuster, kopie verblijfsvergunning van uw broer, registratiekaart van het Tamil Eelam personenregistratiekantoor, brief van het kantoor van de "Grama Niladhari" (dorpshoofd), kopie van detailkaart inwoners, zwangerschapsverslag Unicef, certificaat van registratie van een éénmanszaak, fotoboekje huwelijk, Twee brieven van het Rode Kruis Vlaanderen waarvan één met een kopie van een door u ingevuld "Allegation of Arrest", een fax van het Rode Kruis, een naamkaartje van het Rode Kruis en vier enveloppes.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. U hebt uw asielmotieven immers niet aannemelijk gemaakt en dit om verscheidene redenen.

U legde doorheen de opeenvolgende gehoren verscheidene onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen af over de essentie van uw asielmotieven. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 11) dat de politie en de CID toen ze uw echtgenote en vader arresteerden en naar u op zoek waren dat ze **een foto toonden van uw echtgenote naast een man van de LTTE in uniform**. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 7-8) verklaarde u echter dat ze **een brief toonden waarop een foto van uw echtgenote stond met meerdere normale mensen in gewone kledij en een foto op een "identiteitskaart" van uw echtgenote in kledij van de "tijgers"**.

Ook verklaarde u hierover tijdens het eerste gehoor (CGVS p. 11) dat de politie en CID met vijf **in politie-uniformen** u kwamen zoeken en uw echtgenote en vader arresteren. Tijdens het tweede gehoor (CGVS2 p. 7) verklaarde u daarentegen dat het vier à vijf politiemensen waarvan **één in politie-uniform en de rest in gewone kledij** waren.

Verder staat in het uittreksel uit het informatieboek van het politiekantoor van Negombo betreffende de klacht die uw jongere zus indiende over de arrestatie, vermeld dat **het hele huis werd doorzocht**. U vermeldde echter nooit dat er, toen de politie en de CID uw echtgenote arresteerden, een huiszoeking plaatsvond. U stelde meermaals dat er behalve de arrestatie en het feit dat ze naar u informeerden en u ervan beschuldigden bij de LTTE te horen **helemaal niets anders gebeurde** (CGVS p. 11, CGVS2 p. 7). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 8) **antwoordde u, gevraagd of er een huiszoeking plaatsvond, ontkennend** en gevraagd hoe u dat wist verklaarde u dat u toch telefonisch contact had met uw zus.

Tevens bevat de communicatie van het Rode Kruis met u een brief van het Rode Kruis aan u gedateerd op 09/07/2010 waarin staat dat u hebt vernomen dat **uw echtgenote is overleden**. U hebt nergens tijdens het eerste gehoor noch tijdens het tweede gehoor aangegeven dat uw echtgenote zou zijn overleden. Het enige dat u daarover hebt verklaard tijdens het eerste gehoor dat plaatsvond op 07/07/2010 is dat ze werd **gearresteerd en dat de autoriteiten hadden gezegd dat uw echtgenote en vader zouden doodschieten** en dat u **geen ander nieuws** had over hen (CGVS pp. 11-12). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 5) dat op 12/07/2011 plaatsvond, verklaarde u nogmaals dat u sinds het eerste gehoor **niets meer hebt vernomen over uw echtgenote en uw vader**.

Over de verdwijning van uw oudere broer verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 13) dat **hij zat ondergedoken**. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 4) verklaarde u dat u **geen details had over wat er met die broer is gebeurd en dat er niets is bekend daarover, dat hij op 24/10/2009 om acht uur 's morgens de woning verliet en niet meer terugkwam**.

Ook verklaarde u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 5) dat de autoriteiten **gemiddeld één keer per maand** naar u gingen informeren. De brief van het dorps hoofd stelt echter dat ze **gemiddeld twee keer per maand** naar u komen informeren. Ook over hoe die brief bij u terecht kwam, legde u onsamenhangende verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u expliciet dat uw neef die **brief kreeg van het dorps hoofd**. Vervolgens verklaarde u echter dat uw neef **de brief vond in uw woning** (CGVS2 pp. 5-6).

Het CGVS kan begrip opbrengen voor het feit dat uw verklaringen gedeeltelijk zijn gebaseerd op informatie die u uit de tweede hand hebt ontvangen, namelijk via het telefoongesprek met uw zus na uw doktersbezoek. Echter, gezien bovenstaande zaken uw directe vluchtaanleiding en de gevolgen ervan betreffen, u daarover dermate veel onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd en uw verklaringen daarover niet eensluidend zijn met de documenten die u neerlegde, ondermijnen deze vaststellingen in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder is het uitermate bevreemdend te noemen dat u, ondanks dat u, zowel voor als na uw huwelijk, regelmatig contact had met uw echtgenote (CGVS2 p. 14-16) niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat uw echtgenote bij de LTTE was betrokken (CGVS pp. 11-12). Daarbij moet ook worden opgemerkt dat u de achtergrond van uw echtgenote probeert in de Vanni te situeren. U

verklaarde daarover tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 13-14) dat ze geboren is in Kilinochchi, dat haar ouders al meer dan tien jaar in het Vanni-gebied woonden in Kilinochchi en dat haar zus omkwam tijdens een bombardement in de omgeving van Mullaithivu in de Vanni eind 2006. Echter, uit de geboorteakte van uw echtgenote blijkt dat ze geboren is in Nallur dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, in Jaffna ligt. Bovendien had u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 5) verklaard dat u helemaal niets wist over haar familie. Hieruit mag blijken dat u tijdens het tweede gehoor uw verklaringen over de achtergrond van uw echtgenote hebt aangepast om de, al dan niet door de overheid vermeende, LTTE-band van uw echtgenote aannemelijker te maken.

Ook over uw reis naar Europa legde u tijdens de opeenvolgende gehoren geen eensluidende verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 10) verklaarde u dat u eerst gedurende **twintig dagen op een vissersboot** zat vooraleer u op het schip de Queen overstapte. Tijdens het tweede gehoor (CGVS p. 2) verklaarde u dat u **ongeveer een half uur op de vissersboot** zat vooraleer u op het schip de Queen overstapte. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 11) verklaarde u dat het schip de Queen **twee containers** vervoerde. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 2) verklaarde u dat dat schip **helemaal niets vervoerde** en enkel **wij asielzoekers en etenswaren** vervoerde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (punt 34 reisroute) verklaarde u dat het schip **tot in België voer** en u **gaf verder geen enkel ander transport meer op**. Voor het CGVS (gehoor 2 p. 3) verklaarde u echter dat u **niet wist in welk land u van boord ging** en dat u **na het verlaten van het schip met de auto naar België** werd gebracht en dat die autorit **ongeveer vier uur** duurde (CGVS p. 11). Voor de DVZ (punt 34 reisroute) verklaarde u dat u tijdens de vaart **drie u onbekende landen aandeed**. Voor het CGVS verklaarde u echter tijdens het tweede gehoor (p. 2) dat het schip slechts **één stop maakte van drie à vier dagen**.

Tot slot is het hoogst bevreemdend te noemen dat u, ondanks dat u telefonisch contact had met uw broer in Engeland en een kopie van zijn verblijfsvergunning kan neerleggen, niet wist of hij daar asiel had aangevraagd. Meer nog, u hebt het hem niet gevraagd. Ook aan uw zus hebt u het niet gevraagd tijdens een telefonisch contact met haar (CGVS2 p. 11). In het licht van het feit dat beide gezinsleden zijn moeten vluchten omwille van problemen door uw zaak (CGVS2 pp. 4-5) bevestigt het feit dat u daar niet naar informeerde verder de boven vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw asielmotieven.

De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte staven uw identiteit en nationaliteit die niet door het CGVS worden betwist. De geboorteaktes van uw familieleden, de kopie van de identiteitskaart van uw zus vormen louter een begin van bewijs van hun identiteit. De geboorteakte van uw echtgenote vormt een begin van bewijs van haar identiteit. Jullie huwelijksakte en het fotoboekje van jullie huwelijk staven jullie huwelijk dat niet door het CGVS wordt betwist. Het zwangerschapsverslag van uw echtgenote staat louter haar zwangerschap. Het "result of search of registers" staat louter dat de registers in de divisie Jaffna zijn doorzocht naar de registratie van de betreffende persoon.

Over het uittreksel uit het informatieboek van het politiekantoor van Negombo moet nogmaals worden gewezen op het feit dat uw verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van dat document. Bovendien zijn, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, in Sri Lanka dergelijke documenten via corruptie verkrijgbaar. Over de brief van het dorpshef moet nogmaals worden verwezen naar het feit dat de inhoud niet overeenstemt met uw verklaringen en dat uw verklaringen over hoe u die brief hebt verkregen niet eensluidend zijn. Deze twee documenten hebben dan ook enkel bewijswaarde in de mate dat ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is. De registratiekaart van het Tamil Eelam personenregistratiekantoor staat louter dat de er op vermelde persoon in het uitreikende gebied is geregistreerd bij de administratieve diensten van de LTTE.

De brieven en faxen van het Rode Kruis staven louter dat u aangifte hebt gedaan bij het Rode Kruis over de verdwijning van uw familieleden. Ze staven echter niet dat deze personen daadwerkelijk

zijn verdwenen. Het naamkaartje van het Rode Kruis staat louter dat u contact had met deze organisatie.

Het certificaat van registratie van een éénmanszaak staat louter dat u deze zaak hebt geregistreerd. De kopie's van het spaarboekje vormen een begin van bewijs aangaande uw spaartegoeden in Sri Lanka. De kopie van de detailkaart van inwoners vormt een begin van bewijs dat u en uw familieleden op het vermelde adres verbleven. Over de kopie van de foto van uw echtgenote wordt opgemerkt dat het niet duidelijk is waar hij is genomen. De kopie van de Britse verblijfsvergunning van uw broer vormt een begin van bewijs zijn verblijf in Groot-Brittannië. De enveloppes staven louter dat u post ontvangt uit Sri Lanka.

Uit wat vooraf gaat blijkt uw asielrelaas niet aannemelijk. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingen kampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE worden in 'High Security Camps' vastgehouden. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de schending in van de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker haalt verder ook de uitdrukkelijke motiveringsplicht aan, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt dat de beslissing kennelijk onredelijk is. Tevens vermeldt verzoeker artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

2.3. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat aldus niet de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in te roepen, zonder te verduidelijken welk beginsel zou zijn geschonden en waarbij evenmin wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging wegens het voorgehouden LTTE-lidmaatschap van zijn vrouw geloofwaardig en aannemelijk te maken. De commissaris-generaal houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder

niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.1.1. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden die men hem verwijt, allen feiten betreffen waarbij hij zelf toen niet aanwezig was. Verzoeker bekwam deze informatie uit de tweede hand, namelijk via een telefoongesprek met zijn zus (die in paniek was) na zijn doktersbezoek.

De bewering dat verzoeker de vluchtaanleiding niet zelf ervaren heeft, doch vernomen heeft via een familielid, kan niet verklaren waarom verzoeker zelf verschillende versies aandraagt, terwijl mag worden verwacht dat verzoeker hierover eensluidende verklaringen aflegt gezien deze gebeurtenis dermate ernstig was dat ze aanleiding heeft gegeven tot het verlaten van zijn land van herkomst. Zelfs indien men verzoeker volgt en hij tegenstrijdige informatie verkreeg van derden, dan had verzoeker dit spontaan moeten aangeven aan het CGVS en toelichten wat hij heeft gedaan of met wie hij heeft gesproken om hierover duidelijkheid te krijgen. Dit geldt in het bijzonder over het lot van zijn echtgenote. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker steeds stelt dat zijn echtgenote verdwenen is terwijl bij het Rode Kruis vermeld staat dat verzoekster overleden is (zie administratief dossier document 9 juli 2012).

Waar verzoeker toevoegt, hij *“zal er alles aan doen om extra bewijzen te verzamelen die dit staven. Zo zal hij de overlijdensakte van zijn vrouw opvragen en nog eens contact opnemen met het rode kruis voor een stand van zaken omtrent zijn broer en vader. Hij zal tevens navragen of zijn broer asiel heeft aangevraagd”*, kan de Raad slechts vaststellen dat er geen nieuwe gegevens werden neergelegd. Bovendien is het louter traceren, ook via het Rode Kruis, geen bewijs van het verdwijnen van zijn vrouw, laat staan van haar overlijden. Immers verzoeker heeft evenmin inlichtingen ingewonnen over zijn schoonfamilie.

3.1.2. Verzoeker herhaalt dat hij niet op de hoogte was dat zijn vrouw bij de LTTE betrokken was ook al meent het CGVS dat dit bevreemdend is, hij voert aan dat *“de feiten zijn zoals ze zijn en kan verzoeker niet verweten worden”* en *“Verzoeker zijn vrouw is geboren in Nallur maar heeft gewoond in Kilinochi”*.

Verzoeker blijft aldus bij loutere beweringen. Daar waar verzoeker betwist dat hij zijn verklaringen omtrent zijn echtgenote zou hebben aangepast om haar LTTE- achtergrond aannemelijker te maken en beweert dat hij gewoon alles verteld heeft zoals hij het van haar vernomen heeft, kan dit allerm minst overtuigen nu verzoeker wel beweerde dat zijn echtgenote geboren is in Kilinochi, terwijl uit haar geboortecertificaat blijkt dat ze in Nallur geboren werd. Dat verzoeker niet weet waar zijn vrouw geboren is, ze opgegroeid zou zijn (gehoor p. 14), noch weet wat zij gestudeerd zou hebben (gehoor p. 13-14), komt niet ernstig voor in het licht van de huwelijksformaliteiten. De vaststelling dat verzoeker vrijwillig gehuwd is met een vrouw van een andere godsdienst veronderstelt eerder dat verzoeker bewust en na overleg heeft beslist. Voorts weerlegt verzoeker niet de belangrijke tegenstellingen inzake de foto's die de autoriteiten over zijn vrouw zouden hebben verkregen (foto van zijn vrouw naast iemand in tijgeruniform (gehoor 1 p. 11-12) of eigen LTTE-identiteitskaart van zijn vrouw (gehoor 2 p. 7)), noch inzake de politie al dan niet in uniform was. Wat het uittreksel uit het informatieboek van de politie betreft, werd hierin verklaard dat er bij de arrestatie *“drie personen kwamen en zeiden dat ze van de CID waren”* en dat ze *“zochten het hele huis door naar hen”*. De inhoud van dit document staat echter haaks op verzoekers verklaringen waar hij vooreerst – en onderling eveneens tegenstrijdig – stelde dat ze met vijf en in politie-uniformen waren (gehoor 1 p. 11), dan wel met vier à vijf politiemensen waarvan slechts één in politie-uniform en de rest in gewone kledij (gehoor 2 p. 7) en verder ontkende dat er ooit een huiszoeking had plaatsgevonden (gehoor 1 p.11, gehoor 2 p. 8). Dit neergelegde document kan aldus geenszins nuttig verzoekers verklaringen ondersteunen.

3.1.3. Daar waar verzoeker meent dat het CGVS eveneens navraag kan doen bij de autoriteiten of zijn broer asiel heeft aangevraagd, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het

onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Verzoeker toont evenmin aan dat zijn broer of zus de vluchtelingenstatus zouden hebben verkregen, respectievelijk in het Verenigd Koninkrijk en Australië, terwijl dit makkelijk aan te brengen is.

3.1.4. Verzoeker stelt dat de incoherente verklaringen te wijten zijn aan medische problemen waardoor hij vaak afwezig en verward is. Hij kreeg/krijgt hiervoor in het centrum medicatie. Verzoeker legt ter terechtzitting een medisch attest neer waaruit blijkt dat hij slaapproblemen heeft, stress en kleine lichamelijke klachten. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker het *“emotioneel en psychisch zeer moeilijk”* heeft. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), zoals evenmin een emotionele toestand. Uit het gehoorverslag blijkt verder ontegensprekelijk dat verzoeker de vragen goed begreep en beantwoordde en dat de communicatie ter verhoor vlot verliep. Ook uit een eenvoudige lezing van de gehoorverslagen kan geen dergelijke verwardheid of emotionele toestand blijken. Hoe dan ook verzoeker toont niet aan dat zijn emotionele problemen hem kunnen beletten eenvoudige vragen over zijn eigen leefwereld te beantwoorden of over de kwesties die hijzelf aanbrengt.

Verzoekers opmerkingen zijn bovendien laattijdig nu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure nooit gewag heeft gemaakt van een medisch probleem, niettemin er uitdrukkelijk werd aangegeven dat problemen gemeld moesten worden en bovendien zowel verzoeker zelf, als de raadsman die hem bijstond bij het afronden van het verhoor, de gelegenheid kregen om bijkomende opmerkingen te maken. Voor zover de hiaten en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen te wijten zouden zijn aan zijn toestand ter verhoor is het dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker hier niet op gewezen zou hebben. Verzoeker biedt aldus dan ook geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij meent dat *“Het cgvs heeft geen rekening gehouden met zijn medische situatie en het feit dat hij regelmatig verward is en afwezig”*, wanneer verzoeker zelf nalatig is hiervan melding te maken.

3.1.5. Daar waar verzoeker nog meent dat *“minstens onderzoek dient te worden gedaan naar de authenticiteit van deze documenten of dient in zijn concrete geval aangetoond te worden waarom deze documenten specifiek aangetast zouden zijn door corruptie. De motivering van het cgvs is in casu veel te verregaand en is in feite een vrijgeleide om alle documenten van kandidaat-vluchtelingen naast zich neer te leggen en niet te aanvaarden als bewijs”*, gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde zou kunnen worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. Ook de Raad kan aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden. Verzoeker dient dan ook niet louter documenten neer te leggen, hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn zeker in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (cl2010-016w) waaruit blijkt dat omkoping zich voordoet in bijna alle geledingen van de overheidsadministratie, alsmede bij de Sri Lankaanse politie zodat deze documenten met passende zorgvuldigheid dienen te worden beoordeeld. Hoe dan ook een document is slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van alle elementen van het administratief dossier, de asielzoekers verklaringen, andere objectieve criteria en het verzoekschrift. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De bewijskracht van aangebrachte elementen en documenten behoort daarbij tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.1.6. Wat de verklaring van het dorpshoofd betreft, dient te worden vastgesteld dat dit document van 14 april 2011 vormelijke en inhoudelijke gebreken vertoont. Zo wordt geen melding gemaakt van het vertrek

van verzoekers zus en broer en wordt enkel met initialen ondertekend, zonder vermelding van een volledige naam of officiële functie zodat de auteur onbekend is. Ten slotte komt niet ernstig voor dat de politie zich in 2011 nog twee keer per maand bij het dorps hoofd informeert nu verzoeker niet aantoont dat zijn echtgenote in een bijzondere belangstelling stond of een zekere bekendheid had, zijn vader in 2009 al zou gearresteerd zijn, verzoeker dan gevlucht is en tenslotte ook zijn zus en broer respectievelijk in januari of februari 2011 en oktober 2010 vertrokken zijn. Derhalve kan geen waarde aan het neergelegd document worden gehecht.

3.1.7. Verzoeker is overigens niet ernstig waar hij meent dat *“de tamil Eelam personenregistratiekaart die verzoeker voorlegde en waarop staat dat de erop vermelde persoon in het uitreikende gebied is geregistreerd bij de administratieve diensten van de LTTE”* *“minstens een begin van bewijs van de verklaringen van verzoeker en de verwantschap met de LTTE”* is. Immers verzoeker verklaart niet aan wie deze toebehoort, noch wat de band is tussen deze persoon of zichzelf of zijn echtgenote. Verzoeker beweert dat zijn zus deze kaart in de koffer van zijn vrouw heeft gevonden (gehoor 1 p. 12, gehoor 2 p. 9), doch blijft in deze bij loutere beweringen. Derhalve kan de Raad geenszins een band vaststellen tussen deze kaart en verzoekers asielrelaas.

3.2. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het formuleren van bouteweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij vervolgd wordt, laat staan dat hij vervolgd wordt, niet om eigen problemen of activiteiten, maar omdat zijn vrouw banden zou hebben met de LTTE. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de toestand in Sri Lanka op zijn minst ernstig en zorgwekkend is. De situatie in Sri Lanka dient dan ook uiterst voorzichtig beoordeeld te worden. Dit blijkt onder meer uit het reisadvies van Sri Lanka. Het conflict tussen de Sri Lankaanse overheid en de LTTE (*Liberation Tigers of Tamil Eelam*) werd beëindigd in mei 2009. Alhoewel de noodtoestand opgeheven werd op 15 augustus 2011, zijn de gebieden die ontmynd worden nog steeds onder controle van het leger. Het blijft afgeraden volgens het reisadvies naar alle districten van de noordelijke provincie (Mannar, Vavuniya, Mullaitivu, Killinochchi on Jaffna) te reizen. Ondanks het feit dat het conflict beëindigd werd, vinden nog terroristische aanslagen plaats en dienen politieke manifestaties of spontane samenscholingen te worden vermeden aangezien deze kunnen leiden tot gewelddadigheden. Bovendien heeft het CGVS onvoldoende rekening gehouden met volgende informatie van *Amnesty International* over de huidige toestand in Sri Lanka, die accurater is dan de informatie in hun administratief dossier. Het betreft immers informatie van 2012.

4.2. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Sri Lanka willen reizen en niet slaat op Sri Lankaanse staatsburgers. Overigens blijkt hieruit eveneens dat sinds het einde van het conflict in mei 2009 geen enkele daad van terrorisme werd gepleegd zodat verzoekers andersluidende bewering foutief is.

4.3. Verder volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en

verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

Daarenboven wordt het Cedoca-onderzoek verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en komt het dan ook toe aan verzoeker om gegronde, objectieve en concrete elementen aan te dragen die deze informatie kan weerleggen, *quod in casu non*. De door verzoeker aangebrachte informatie is niet van die aard om deze informatie te weerleggen.

4.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK